

til Korset overfor den forhadte Overretssagfører og tilbyde ham en Plads i Direktionen.

Det var en Udgang af Sagen, han selv hele Tiden havde haft for Øje som en Mulighed, der bestemte hans Taktik, og han modtog Tilbudet uden at ytre nogen Overraskelse. Ved en større Jubilæums-Festlighed, der i de samme Dage fandt Sted, blev Forsoningen mellem ham og hans gamle Modstander, den forhen almægtige Bankdirektør, officielt beseglet, idet denne paa iøjnefaldende Maade udbad sig Æren af at drikke et Glas med ham, — en Begivenhed, som Dagen efter stod udførlig omtalt i alle Byens Aviser, i „Borgerbladet“ endog under Overskriften: „Et historisk Øjeblik“.

For Max Bernhardt var den vundne Sejr ogsaa afgjort betydningsfuld. Det var lykkedes ham at fastslaa i den offentlige Bevidsthed, at man ikke kunde gaa uden om ham, at selv Børsens Mata-dorer intet formaaede uden at have sikret sig hans Bistand. Ivan tabte næsten Vejret, da han erfarede Nyheden. Han mente, at ethvert Haab for Pers Planer nu var uhjælpelig sønderbrudt for lange Tider, og i et hysterisk Udbrud af Forbitrelse raabte han op om Forræderi og Snigmord.

Per trak overlegent paa Skulderen.

„Jeg sagde dig det jo,“ ytrede han til Jakobe, der ligeledes var bleven en Del opskræmt af Begivenheden. „Vil du nu indrømme mig, at din Hr. Max er noget for *pim*, og at det var et Held, jeg ikke bed paa den Herres Rævekage. Jeg havde ellers nu staaet der pænt som en afblanket Nar! . . . Nej, det er, som jeg siger, der maa rejses en Bevægelse herhjemme for at udrydde den Slags Skadedyr af det offentlige Liv. Ellers gaar tilsidst al Hæderlighed tilbunds i Uføret.“